

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

31.7.2009

B7-0000/2009

PROJEKT REZOLUCJI

w odpowiedzi na pytania wymagające odpowiedzi ustnej B7-0000/2009 i B7-0000/2009

zgodnie z art. 115 ust. 5 Regulaminu

w sprawie zmian klimatycznych i krajów rozwijających się w kontekście organizowanej w Kopenhadze Konferencji ONZ w sprawie zmian klimatu

Eva Joly
w imieniu Komisji Rozwoju

RE\787805PL.doc

PE427.259v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zmian klimatycznych i krajów rozwijających się w kontekście organizowanej w Kopenhadze Konferencji ONZ w sprawie zmian klimatu

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych dnia 20 grudnia 2005 r. wraz z Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: Konsensus Europejski, zwłaszcza jego art. 22, 38, 75 oraz 105¹
- uwzględniając Agendę 21, deklarację z Rio w sprawie środowiska i rozwoju oraz oświadczenie dotyczące zasad zrównoważonego zarządzania obszarami leśnymi, przyjęte przez ponad 178 rządów podczas konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych poświęconej ochronie środowiska i rozwojowi (UNCED), która odbyła się w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 3-14 czerwca 1992 r., i podczas której hołdowano zasadom, zdecydowanie potwierdzonym w czasie Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju (WSSD) organizowanym w Johannesburgu (Republika Południowej Afryki) w dniach od 26 sierpnia do 4 września 2002 r.,
- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i jej protokół z Kioto,
- mając na uwadze treść Deklaracji Milenijnej ONZ z dnia 8 września 2000 r. uznającej milenijne cele rozwojowe (MDG) za kryteria ustanowione zbiorowo przez wspólnotę międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając deklarację w sprawie włączenia kwestii dostosowania do zmian klimatycznych do współpracy na rzecz rozwoju, przyjętą przez ministrów rozwoju i środowiska krajów członkowskich Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w dniu 4 kwietnia 2006 r.,
- uwzględniając partnerstwo Afryka-UE na rzecz zmian klimatu jako część pierwszego planu działań (2008-2010) dotyczącego realizacji wspólnej strategii UE – Afryka,
- uwzględniając wytyczne z Bali przyjęte podczas konferencji ONZ w sprawie zmian klimatycznych na wyspie Bali (Indonezja) w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając czternastą konferencję stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz czwartą konferencję organizowaną jako spotkanie stron protokołu z Kioto, które odbyło się w dniach 1-12 grudnia 2008 r. w Poznaniu,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2003 r. zatytułowany „Zmiany

---

¹ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

klimatyczne w kontekście współpracy na rzecz rozwoju” (COM(2003)0085),

- uwzględniając konkluzje Rady oraz plan działania na lata 2004-2008 z dnia 24 listopada 2004 r., dotyczący zmian klimatu w kontekście rozwoju,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. w sprawie ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C w perspektywie roku 2020 i dalszej (COM(2007)0002),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 września 2007 r. zatytułowany „Stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych” (COM(2007)0540),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie stworzenia światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych¹,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. pt. „W kierunku ogólnego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu” (COM(2009)0039),
- uwzględniając Rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie strategii UE na rzecz kompleksowego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu oraz zapewnienia odpowiedniego finansowania polityki w dziedzinie zmian klimatu²
- uwzględniając Rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w dniu 9 kwietnia 2009 r. dotyczącego społecznych i środowiskowych skutków zmian klimatycznych w krajach AKP³
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 czerwca 2009 r. dotyczące włączania kwestii środowiskowych do współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie OECD z 2007 r. zatytułowane „Podsumowanie postępów w zakresie włączania kwestii adaptacji do zmian klimatycznych do współpracy na rzecz rozwoju”,
- uwzględniając sprawozdania Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), a zwłaszcza czwarte sprawozdanie oceniające II grupy roboczej przy Międzyrządowym Zespole ds. Zmian Klimatu zatytułowane „Wpływ na zmiany klimatu, dostosowanie i podatność”,
- uwzględniając sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju społecznego za lata 2007–2008 pt. „Przeciwdziałanie zmianom klimatycznym: solidarność w podzielonym świecie”,

---

¹ P6_TA(2008)0491.

² P6_TA(2009)0121.

³ AKP-UE/100.383/09/fin.

- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego zatytułowane: „Globalne sprawozdanie monitorujące 2008: MCR i ochrona środowiska - agenda na rzecz ogólnego i zrównoważonego rozwoju”,
  - uwzględniając raport OECD z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie środowiska, obejmujący okres do roku 2030,
  - uwzględniając sprawozdanie pt. „Wpływ człowieka na zmiany klimatu - anatomia cichego kryzysu”, wydane podczas Światowego Forum Humanitarnego w maju 2009 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie szwedzkiej komisji ds. zmian klimatu i rozwoju z maja 2009 r. pt. „Zapełnianie luk: zmniejszenie ryzyka klęsk żywiołowych oraz dostosowanie do zmian klimatu w krajach rozwijających się”,
  - uwzględniając pytania z dnia 2 września 2009 r. do Komisji i Rady w sprawie zmian klimatycznych i krajów rozwijających się w kontekście Konferencji ONZ w sprawie zmian klimatu w Kopenhadze (O-0000/2009 – B7 0000/2009 oraz O-0000/2009 – B7 0000/2009),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że kraje rozwijające się przyczyniły się w najmniejszym stopniu do zmian klimatu, lecz doświadczają ich najpoważniejszych skutków ze względu na podatność na czynniki geograficzne, silne uzależnienie od sektora pierwszego, w tym od rolnictwa i rybołówstwa, a także ze względu na ograniczoną infrastrukturę służącą zwalczaniu wpływu zmian klimatu,
  - B. mając na uwadze, że zmiany klimatu są corocznie powodem zgonu ponad 300 tysięcy osób, a poważnie zagrażają dalszym 325 milionom; mając na uwadze, że wartości te mogą wzrosnąć ponad dwukrotnie do roku 2030, mając również na uwadze, że 99% z przypadków śmiertelnych i 98% zagrożeń jest odnotowanych w krajach rozwijających się,
  - C. mając na uwadze, że zmiany klimatu powodują straty ekonomiczne wynoszące obecnie ponad 125 mld USD rocznie¹ i do roku 2030 mogą osiągnąć kwotę 600 mld USD; mając na uwadze, że kraje rozwijające się są obciążone 90% wspomnianych strat,
  - D. mając na uwadze, że wskutek zmian klimatu 12 milionów osób popadło w ubóstwo, a do roku 2030 ich liczba może osiągnąć 20 mln,
  - E. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne mogą zaostrzyć konflikty powodowane walką o zasoby naturalne, co związane jest ze zmniejszaniem się areałów rolnych, pogłębiającym się niedoborem wody i wylesianiem, a także stanowić przyczynę migracji,
  - F. mając na uwadze, że z perspektywy historycznej za zmiany klimatyczne odpowiadają kraje uprzemysłowione, które mają moralny obowiązek pomocy krajom rozwijającym się w wysiłkach na rzecz przystosowania się do ich skutków, organizowana w Kopenhadze Konferencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu stanowi ostatni etap

---

¹ Wartość ta przekracza roczną sumę oficjalnej pomocy rozwojowej.

światowych rozmów mających na celu wypracowanie sprawiedliwego i skutecznego rozwiązania na okres następujący po zakończeniu obowiązywania protokołu z Kioto, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”,

- G. mając na uwadze, że wszelka zwłoka w podejmowaniu stanowczych decyzji z zakresu mechanizmów i finansowania koniecznych do ograniczania przyczyn i skutków zmian klimatu przyczyni się do powstania o wiele wyższych kosztów; mając na uwadze, że pomimo potrzeby szybkich działań w zakresie przystosowywania się do skutków zmian klimatu i ich łagodzenia w państwach rozwijających się, środki na ten cel są w znacznym stopniu niewystarczające,
- H. mając na uwadze, że chociaż szacunkowe roczne koszty przystosowania w państwach rozwijających się wynoszą od 50 do 130 mld USD rocznie, kraje udzielające pomocy zadeklarowały kwotę pomocy mniejszą niż 500 mln USD rocznie; mając na uwadze, że rażącym kontrastem jest w tym kontekście fakt zmobilizowania na arenie światowej w ubiegłym roku 18 bln USD nakierowanych na ratowanie instytucji finansowych,
- I. mając na uwadze, że znaczna część środków pieniężnych przewidzianych na rozwiązywanie problemu zmiany klimatu pochodzi z budżetu na oficjalną pomoc rozwojową, co doprowadziło do przekierowania funduszy stwarzając tym samym poważne zagrożenie dla kwestii zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia MCR,
- J. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne narażają na ryzyko 40% międzynarodowych inwestycji na rzecz zmniejszania ubóstwa¹, stanowiąc tym samym poważne zagrożenie dla efektywnych i zrównoważonych prac rozwojowych; mając na uwadze, że istnieje wyraźna potrzeba większej koordynacji, komplementarności i spójności pomiędzy kwestiami zmiany klimatu, a inicjatywami w zakresie rozwoju,
- K. mając na uwadze, że większość istniejących kanałów finansowania cechuje brak dostosowania funduszy do partycypacyjnego podejścia promującego własność w państwach rozwijających się, a jedynie kilka z nich cieszy się pełnym zaufaniem zarówno krajów oferujących pomoc, jak i krajów będących jej beneficjentami,
- L. mając na uwadze, że krajowe przystosowawcze programy działań (NAPA); stanowią ważny, propagujący zaangażowanie, instrument w dziedzinie dostosowania do zmian klimatu, lecz brak wsparcia instytucjonalnego i środków na ich wdrażanie grozi szkodliwym wpływem na zakres ich możliwości,
- M. mając na uwadze, że aktualna struktura finansowa środków na dostosowanie jest bardzo niespójna, zarówno na poziomie międzynarodowym, jak i wspólnotowym, stawiając tym samym państwa rozwijające się przed szczególnie dużymi wyzwaniami w zakresie wdrażania działań finansowanych przez szereg różnych mechanizmów,
- 1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podczas negocjacji w sprawie przyszłych ram będących następstwem protokołu z Kioto osiągnięto postęp w uznawaniu przystosowania

---

¹ Szacunki Banku Światowego

za równie ważne co realizowanie działań zaradczych; podkreśla, że istnieje potrzeba ścisłego powiązania wysiłków dostosowawczych i łagodzących;

2. podkreśla, że porozumienie dotyczące okresu po 2012 r. musi być zgodne z obecnym procesem rozwoju zarówno na poziomie międzynarodowym, jak i na poziomie krajowym; wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do tworzenia silniejszych powiązań pomiędzy MCR a zmianami klimatu, poprzez włączanie kwestii dostosowania zmian klimatu do projektów i programów nakierowanych na osiągnięcie MCR, a także we wszelkie szeroko pojęte strategie na rzecz ograniczenia ubóstwa;
3. kładzie nacisk na fakt, że wszelkie środki nakierowane na finansowanie dostosowawcze muszą być nowe i dodatkowe w stosunku do przepływu zobowiązań oficjalnej pomocy rozwojowej (OPR), mających na celu osiągnięcie 0,7 % PKB do roku 2015;
4. wzywa społeczność międzynarodową do znacznego zwiększenia wsparcia finansowego na rzecz działań dostosowawczych w krajach rozwijających się oraz do dokonania analizy innowacyjnych mechanizmów finansowania, takich jak krajowe podatki od emisji, międzynarodowe podatki od handlu, opodatkowanie emisji w lotnictwie i żegludze oraz sprzedaż jednostek przyznanej emisji;
5. wzywa Komisję i państwa członkowskie do znacznego zwiększenia budżetu na światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym (GCCA) oraz sugeruje zobowiązanie się do przeznaczenia na finansowanie tegoż sojuszu co najmniej 25% spodziewanych dochodów z licytacji, które będą prowadzone w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji; wzywa na Komisję, do zagwarantowania aby światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym (GCCA) stał się „izbą rozrachunkową” przystosowującą fundusze w państwach rozwijających się, zapobiegając tym samym tworzeniu nowych inicjatyw dwustronnych w ramach UE;
6. podkreśla, że finansowanie działań dostosowawczych w krajach rozwijających się musi być wystarczające, przewidywalne i przejrzyste; podkreśla, że kraje udzielające pomocy powinny zainwestować w zwiększenie „zdolności przyjmowania” w krajach rozwijających się pozwalając tym ostatnim na rzeczywiste użycie środków;
7. przypomina, że środki powinny być przyznawane w postaci grantów, a nie pożyczek na zasadach preferencyjnych, ponieważ nie stanowią one pomocy, ale rekompensatę, do której zobowiązane są kraje uprzemysłowione zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”;
8. uważa, że mechanizm rekompensaty i odnowy musi zostać zapisany w porozumieniach w sprawie zmian klimatu na okres po 2012 r. w celu podjęcia odpowiednich działań ograniczających straty i zniszczenia w następstwie negatywnego wpływu zmian klimatu w krajach rozwijających się;
9. nalega na społeczność międzynarodową, aby w ramach funduszy klimatycznych priorytetowo traktowane były kraje najbardziej narażone na skutki zmiany klimatu, a w szczególności kontynent afrykański, który otrzymał poniżej 12% ogólnej sumy funduszy

użytych w ostatnich czterech latach, oraz małe, rozwijające się państwa wyspiarskie (SIDS);

10. podkreśla wagę kwestii własności z zakresu funduszy przystosowawczych, na przykład w ramach krajowego przeglądu mechanizmów służących realizacji celów (np. przy udziale komisji parlamentarnych); wzywa ponadto społeczność międzynarodową do przyznania w ciągu najbliższych pięciu lat do 2 mld USD w ramach projektów dotyczących krajowych przystosowawczych programów działań (NAPA)
11. podkreśla konieczność zagwarantowania odpowiedzialności instytucjonalnej poprzez zapewnienie równej reprezentacji zarówno krajów będących darczyńcami, jak i krajów będących beneficjentami w ramach organu zarządzającego przystosowaniem instytucji funduszowych; wzywa społeczność międzynarodową do zwiększenia przepływów finansowych nakierowanych na fundusz dostosowawczy, będący jedną z najbardziej demokratycznych struktur w procesie decyzyjnym w zakresie dostosowania;
12. uważa, że odpowiednie planowanie i zarządzanie migracją środowiskową jest kluczową kwestią dla bezpieczeństwa ludzi i wzywa społeczność międzynarodową do określenia istniejących luk prawnych w odniesieniu do ochrony tzw. „uchodźców ekologicznych” oraz zaradzenia im;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC.